

Dit boek is van:

Droom weg met “De mooiste bedtijdverhalen”. Een magisch boek vol betoverende sprookjesavonturen speciaal geschreven voor kleine dromers vanaf 3 jaar.

Dit boek neemt je mee naar sprookjesachtige werelden waar alles mogelijk is. Ontmoet dappere prinsessen, ondeugende dieren, en tovenaars die wonderen verrichten. Elk van de korte sprookjesverhalen zit boordevol fantasie, humor en hartverwarmende momenten.

Of het nu een konijntje is dat de sterren leert dansen, een kleine ridder die zijn angst overwint, of een mysterieus bos waar de bomen kunnen praten – deze verhalen nodigen kinderen uit om hun fantasie de vrije loop te laten. De fantasierijke, speelse taal en levendige beschrijvingen maken elk verhaaltje een klein avontuur op zich.

Dit boek is perfect om de dag op een magische manier af te sluiten. De verhalen duren precies lang genoeg om voor het slapen gaan voor te lezen en geven kinderen een geruststellend gevoel van geborgenheid. Een ideaal ritueel voor een fijne nachtrust en de mooiste dromen!

“De mooiste bedtijdverhalen” is een uitnodiging voor kinderen én ouders om samen verhaaltjestijd onvergetelijk te maken. Dus nestel je lekker samen onder een dekentje en ontdek de magie van sprookjes opnieuw, avond na avond.

Het kleine sterretje dat niet durfde te stralen

U er boven de aarde, waar de wind zich stilletjes tussen de wolken verbergt en de hemel als een donkerblauw tapijt ligt uitgespreid, leefde een klein sterretje. Het sterretje heette Luminita en ze was niet groter dan een speldenknop, amper te zien tussen de duizenden sterren die als kostbare juwelen aan de hemel schitterden.

Luminita voelde zich vaak verdrietig. Terwijl haar broers en zussen pronkten met hun fonkelende licht, verschool zij zich achter een grijze sluier van wolken. Ze dacht dat haar licht te zwak was om gezien te worden, te onbeduidend om belangrijk te zijn.

“Waarom straal je niet mee, kleine ster?” vroeg de oude maan op een avond. Hij hing laag aan de hemel en zijn gezicht leek te glanzen van zachtheid en wijsheid. “Omdat ik te klein ben,” zei Luminita. “Wat heb ik te bieden? Mijn licht zou toch niemand opmerken.”

De maan glimlachte en boog zich naar haar toe. “Ach, lieve ster,” sprak hij met een stem die als een wiegelied klonk, “weet je dan niet dat zelfs het kleinste lichtje een verloren ziel kan leiden? Wacht maar, je tijd komt nog.” Luminita wist niet of ze hem moest geloven, maar op een koude, donkere nacht gebeurde er iets bijzonders.

Op aarde liep een meisje door een diep bos. De bomen stonden daar zo dicht op elkaar dat geen maanlicht de grond bereikte. Het meisje had haar pad verloren en haar kleine handen trilden van angst terwijl ze tegen een oude boom aanleunde. “Als er toch maar een lichtje was,” fluisterde ze, en haar stem klonk als een gebroken liedje.

Luminita hoorde haar woorden. Haar fonkelende hart bonsde van twijfel, maar toen ze naar het meisje keek, voelde ze een warmte die ze nog nooit eerder had gevoeld. Aarzelend liet ze een flinterdun straaltje licht door de wolken glippen. Eerst leek het niets meer dan een speldenprik, maar langzaam werd het sterker en helderder. Het bos baadde in een zachte, gouden gloed.

Het meisje keek op. Haar ogen vulden zich met verwondering. “Wat een prachtig licht!” riep ze. Met Luminita's licht vond ze het pad terug naar haar huis, waar de warme armen van haar moeder op haar wachtten.

Vanaf die nacht verschool Luminita zich nooit meer. Haar licht was klein, maar het was genoeg om donkere paden te verlichten en harten te troosten. De oude maan keek trots toe en fluisterde: “Zie je wel, zelfs een klein sterretje kan de wereld mooier maken.”

De klompjes van het elfje

Uer, diep in een bos waar de varens zo groot zijn als paraplu's en de paddenstoelen als torentjes omhoog rijzen, leefde een klein elfje genaamd Floor. Ze was niet groter dan een duim en haar vleugels glansden als dauwdruppels in de ochtendzon. Maar Floor was niet gelukkig, want haar klompjes waren versleten.

De klompjes waren van fijn eikenhout gesneden, een geschenk van de oude boomgeest toen Floor voor het eerst haar vleugels uitprobeerde. Ze waren prachtig geweest, met ingelegde gouden nerven die schitterden als zonnestrallen. Maar nu, na vele avonturen en dansen in het maanlicht, waren ze dof geworden en zat er een scheur in de ene zool.

Floor zuchtte terwijl ze bij een beekje zat. Haar voeten tintelden van kou, want zonder klompjes kon ze niet dansen. En een elfje dat niet kan dansen, is als een bloem zonder geur. Ze keek naar het heldere water dat kabbelend voorbij stroomde. "Ach," fluisterde ze, "wat moet ik zonder mijn klompjes?"

Net toen ze die woorden sprak, verscheen er een kleine vis met schubben zo glanzend als sterren. Hij stak zijn kopje boven water en sprak met een stem zo zacht als het fluisteren van riet: "Waarom treur je, elfje?"

Floor vertelde hem over haar klompjes, en de vis knikte begrijpend. "Wacht hier," zei hij, en hij dook onder. Even later kwam hij terug met een glinsterend schelpje tussen zijn tanden. Het was niet groter dan een druif, maar het schitterde als de ochtendzon. "Neem dit schelpje," zei de vis. "Het is een geschenk van de rivier. Als je het vasthoudt, zal het je brengen waar je nodig bent."

Floor bedankte de vis en klemde het schelpje tegen haar borst. Plots voelde ze een warme stroom door haar lichaam gaan, alsof de zon haar van binnenuit verwarmde. Haar vleugels begonnen te glinsteren en ze vloog de lucht in, sneller en lichter dan ooit tevoren. Toen ze naar beneden keek, zag ze dat haar voeten nu waren omwikkeld met een zachte, zilveren gloed.

Het schelpje bracht haar naar de oude boomgeest, die glimlachte toen hij haar zag. "Je klompjes waren slechts het begin, Floor," zei hij. "Maar jouw licht, jouw moed, dat is wat je echt doet stralen."

En zo keerde Floor terug naar het bos, dansend op haar nieuwe vleugels en glinsterende voeten, lichter dan ooit. Vanaf die dag hoorde men haar lach als een melodie door de bomen echoën, en de sterren knipoogden als nooit tevoren.